

Xucu-pà i l'orgull rural, molt més que un documental

Gràcies a noms com Scorsese, Jarmusch o Wenders i l'interès de moltes bandes per tenir el seu propi documental que els doni certa reputació, el documental musical és avui un gènere d'èxit que cada vegada compta amb més adeptes. A Girona ciutat s'han organitzat dos cicles de documentals musicals, un a la Marfà i l'altre al Truffaut (el Music & Films); a Vidreres, els activistes de Soroll van proposar el «Dprop», el festival de documental musical de bandes properes, i a festivals musicals com «El mini», d'Olot, s'han programat documentals musicals per complementar l'oferta de concerts.

«El mini» aquest any ha fet un pas més i ha produït un documental realitzat per Marc Planagumà que porta per títol *Xucu-pà i l'orgull rural, molt més que un concert*. Aquest treball recull el testimoni del concert d'homenatge a la mítica banda garrotxina que es va fer el juny passat a la plaça de toros d'Olot, mostra els assajos i actuacions dels diferents grups que van participar en el concert i explica la història de Xucu-pà combinant entrevistes a membres del grup, converses amb gent que va estar a prop d'ells en els inicis i unes molt interessants imatges d'arxiu.

El documental parla de la banda i de la influència que ha tingut, però va també més enllà d'això. *Xucu-pà i l'orgull rural, molt més que un concert* mostra les diferències d'actitud entre els anys vuitanta i avui. Mostra com el *do it yourself* que es practicava en aquella època

Damià Serra a Berlín

Damià Serra Cauchetiez va dirigir i escriure el curt rodat a Girona *En la azotea (On the roof)*, un treball de fi de carrera de l'Escola Superior de Cinema i Audiovisuals de Catalunya (Escac). Aquest film es va projectar a la secció «Generation» del festival de Berlín. Aquesta és la darrera aparició de la pedrera cinematogràfica gironina en un gran festival de classe A. Estarem atents a la seva prometedora trajectòria.

feia que els grups fossin més lliures, menys encotillats, que treballessin sense autocensures i sense el fre de mà posat. El grup no buscava rendiments econòmics, no buscava la fama, ni perseguia hipotètiques posteritats. Ells feien música per passar-s'ho bé i per fer-ne gaudir els que els escoltaven, i per això ho havien de fer bé. I ells ho feien bé, ho feien amb lletres molt ben treballades, amb capacitat d'autoparodiar-se («El filet tenia un preu»), de criticar el nacionalisme d'aparador («Som i Serrem») i de crear personatges inoblidables com l'Anna («o cures de iogurt») o la fura de la Tura. I tot això cantat amb el parlar de la Garrotxa i amb músiques i estructures treballades, que fugien dels models canònics de les cançons del moment. L'aparent banalitat i intranscendència de les cançons massa vegades soterrava la qualitat del grup, un grup que va representar com ningú les ganes de contestar aquelles actituds de bonisme i avorriment, de l'eina i la feina, de la caseta i l'hortet, de la feina ben feta... que ens van voler imposar en les polítiques culturals de la Generalitat recuperada. En Carlus Fontfreda, en Ton Ton Torné, en Pam Vila, en Mon Vilanova, en Suso Castillo, en Jaume Dorca, en Joan Vilanova, en Jordi Sabater, en Pere Tenas... i tots els que estaven al voltant de Xucu-pà van ser (i són) en si mateixos una actitud, una actitud que, sigui per covardia, sigui per la hipermercantilització de la vida cultural, avui està en desús. El documental recupera Xucu-pà, recupera els reis del rock bacó, recupera l'orgull rural, recupera una banda sonora i recupera per sobre de tot una actitud que mai no hauríem d'haver perdut. Molt més que un grup i, en conseqüència, molt més que un documental.

